

Arrest

nr. 71 619 van 9 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, K. M., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent van Armeense origine. U verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten. U werd in 1962 geboren in Kamishli (Syrië). Toen u vijf was, verhuisde u met uw ouders naar de toenmalige Sovjetrepubliek Armenië, waar jullie zich in Leninakan (het huidige Gyumri) vestigden. Na de aardbeving in 1988 verhuisde u naar Rostov in de toenmalige Sovjetrepubliek Rusland. Sinds 1995 woonde u in Novosibirsk.

U werkte als brigadier van een bouwploeg. Uw baas S. N. (...) was u drie miljoen roebel verschuldigd voor het loon van dertig arbeiders. Hij betaalde u echter niet. Op 10 december 2009 had u in het kantoor van S. N. (...) een gesprek met hem en V. K. (...), de zoon van het hoofd van de politie van het Tsjanovski district. V. K. (...) zei dat hij de arbeiders niet kon uitbetalen. Bij het verlaten van het kantoor kreeg u een slag op uw hoofd. Tot 18 december 2009 bleef u hiervoor in het ziekenhuis.

Tien door de niet-betaalde arbeiders ingehuurde mensen kwamen op 4 januari 2010 naar uw huis en eisten van u het geld voor de arbeiders. U en uw zoon werden ernstig geslagen. Jullie gingen naar het ziekenhuis van het Tsjanovski district. In het ziekenhuis werd u ondervraagd door politieagenten. Na een week ging u bij een vriend, V. (...), wonen, waar uw gezin zich al bevond. Op 25 januari 2010 kwamen de ingehuurde mensen nog eens terug naar u thuis. Volgens uw burens sloegen ze alle ruiten kapot.

Op 3 februari 2010 sprak u met S. N. (...) en V. K. (...) in het restaurant "Oe Datsja" af om over de onbetaalde lonen te praten. S. N. (...) en V. K. (...) begonnen te vechten. U wou tussenbeide komen maar de twee lijfwachten van V. K. (...) duwden u tegen de grond. U werd geslagen. Iets later zag u S. N. (...) bloedend op de grond liggen. Hij bleek vermoord te zijn door V. K. (...). De oibers wilden de politie bellen. U stond op en liep naar huis. Die dag bleef u verder thuis.

Op 4 februari 2010 hield de politie u om acht uur 's ochtends aan in het huis van V. (...). U werd meegenomen naar de politieafdeling van het Tsjanovski district. Op 6 februari 2010 werd u ondervraagd. U moest u een bekentenis ondertekenen waarin u de moord op S. N. (...) bekende, maar u weigerde dit. U werd geslagen. U werd een uur of twee geboeid en in een ondergesneeuwde tuin achtergelaten. Op 7 februari 2010 werd u nog eens ondervraagd. U was echter gewond. Er kwam een majoor langs. Een ambulance kwam af met een arts. Hierna werd u naar het ziekenhuis gebracht. Hier verbleef u twee weken in een bewaakte kamer. Op 18 februari 2010 werden uw vingers geamputeerd in het ziekenhuis.

Op 23 februari 2010 ontsnapte u in het geniep uit het ziekenhuis. Uw vriend Z. (...) kwam langs met de auto en voerde u en uw gezin naar Rostov, waar jullie op 28 februari 2010 aankwamen. In Rostov woonden jullie bij uw oude buur Vi. (...).

Uiteindelijk verliet u Rostov op 13 november 2010. Uw vrouw L. S. (...) bleef met uw zoon S. (...) in Rostov. Chauffeur K. (...) voerde u en uw dochter E. M. (...) (OV 6723592) per auto ergens naartoe. Op 15 november 2010 stapten jullie 's ochtends aan een tankstation over in een andere auto. De genaamde John bracht jullie in deze auto naar België. Op 16 november 2010 bereikte u België. De volgende dag dienden u en uw dochter E. M. (...) (OV 6723592) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw geboorteakte, uw rijbewijs, een verzekeringsbewijs en twee convocaties."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, K. M., luidt als volgt:

"Uit uw verklaring blijkt dat u de Russische Federatie, het land waarvan u het staatsburgerschap bezit, hebt verlaten omdat u er problemen heeft met de politie en met uw chefs en arbeiders op uw werk. Deze problemen ontstonden nadat de arbeiders op uw werk niet konden uitbetaald worden.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Allereerst kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U legde weliswaar twee convocaties voor. De eerste convocatie, d.d. 10 januari 2010, vermeldt dat u werd opgeroepen op 13 januari 2010 in de hoedanigheid van slachtoffer. De tweede convocatie, d.d. 18 januari 2010, vermeldt dat u werd opgeroepen op 20 januari 2010 in de hoedanigheid van verdachte. Beide convocaties vermelden echter niets over de zaak waarin u werd opgeroepen. De documenten vertellen dan ook niets over de problemen die u zou gekend hebben en hoe deze zouden zijn ontstaan. Terloops merk ik op dat deze convocaties veel weg hebben van met (dezelfde) balpen ingevulde kopies, waardoor getwijfeld kan worden aan de authenticiteit ervan. Op de convocatie dd 10 januari 2010 waarin staat dat u op 13 januari 2010 werd opgeroepen staat dat deze per post werd verstuurd én dat deze u persoonlijk werd overhandigd. U verklaarde nochtans dat u zich op dat ogenblik nog steeds in het ziekenhuis bevond en dat uw vrouw, toen zij u in het ziekenhuis kwam opzoeken, zei dat zij een oproeping kreeg voor u om zich op 13 januari bij de politie aan te melden (CGVS, p. 11 en 12). Het is verder opvallend dat daar waar (op beide convocaties) de naam en functie van de persoon bij wie u zich moest melden hoort te worden ingevuld, enkel de afkorting van de instantie "YYM" (lokale politie-afdeling) vermeld staat. Het is eveneens merkwaardig dat nergens in deze convocaties uw adres vermeld staat. Het is ten slotte hoogst eigenaardig dat daar waar onderaan deze oproepingsbrieven voorgedrukt staat dat moet worden aangeduid of de convocatie met de post (of via de telefoon, fax, elektronische post, telegraaf) werd verstuurd dan wel per koerier werd afgeleverd (waarbij de identiteitsgegevens van de persoon wie de convocatie werd afgegeven moet worden ingevuld evenals de relatie van deze persoon tot de opgeroepene), op beide convocaties werd ingevuld dat ze zowel per post werden verstuurd als per koerier (nota bene aan uzelf) werden afgegeven. Hierdoor wordt de waarde van deze convocaties ondermijnd.

U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een overtuigend document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kan u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van uw drie opnames in het ziekenhuis in december 2009, januari 2010 en februari 2010 (CGVS, p. 15), uw werkzaamheden bij het bedrijf van S. N. (...), het tweevoudige bezoek van de door de arbeiders ingehuurd mens bij u thuis in januari 2010, de vergadering in het restaurant in februari 2010, de dood van S. N. (...) en uw arrestatie en opsluiting na deze moord en de bekentenis die u zou moeten ondertekend hebben tijdens uw opsluiting in februari 2010. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds ernstig ondermijnd.

Daarnaast moet ik opmerken dat de problemen die u kende met de arbeiders op uw werk, met uw chef S. N. (...) en met V. K. (...), geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend problemen omwille van een financiële discussie binnen het bouwbedrijf waar u werkte. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie naar aanleiding van deze problemen niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Zo verklaarde u dat u geen klacht indiende tegen de huurlingen die u thuis verwondden (CGVS, p. 12). U stelde dat u nergens bescherming zocht en nergens klacht indiende (CGVS, p. 17). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Voorts stelde ik enkele tegenstrijdigheden vast tussen uw eigen verklaringen en die van uw dochter. U verklaarde dat uw dochter Eva u tijdens uw verblijf in het ziekenhuis in januari 2010 een of twee keer kwam bezoeken (CGVS, p. 12). U stelde dat Eva u niet bezocht toen u in december 2009 in het ziekenhuis lag (CGVS, p. 15-16). Uw dochter Eva verklaarde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal echter het tegenovergestelde. Ze verklaarde dat ze u in januari 2010 niet bezocht in het ziekenhuis omdat haar moeder haar niet naar het ziekenhuis wilde sturen. Verder zei ze dat ze u in december 2009 wel bezocht in het ziekenhuis (CGVS dochter, p. 6). Deze verklaringen zijn tegenstrijdig met de uwe. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden bevestigde uw dochter dat ze u in januari 2010 niet bezocht in het ziekenhuis (CGVS, p. 7). Hierdoor blijven deze tegenstrijdigheden overeind. Deze tegenstrijdigheden hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk uit.

Zelfs indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet ik erop wijzen dat u geen enkele gegronde reden aanhaalde waarom u zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. Het is weinig aannemelijk dat u niet op een andere plaats in de Russische Federatie terecht kan. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u van 1988 tot 1990 in Rostov woonde en geregistreerd was (CGVS, p. 2-3) en dat u de acht à negen maanden voor uw vlucht naar België ook in Rostov verbleef (CGVS, p. 3). Uit de geboorteakte van uw dochter blijkt dat zij in 1989 in het dorp Samarskoye, in de provincie Rostov, geboren werd. U stelde dat u geen problemen kende toen u in Rostov woonde. U stelde dat u niet probeerde om u te laten registreren in Rostov. U verklaarde dat uw zoon en uw vrouw momenteel in het dorp Samarskoye wonen (CGVS, p. 4 en 16). Tevens verklaarde u dat ook uw vrouw sinds uw vlucht naar België geen problemen in Rostov zou gekend hebben (CGVS, p. 16). Verder bleek dat u nergens bescherming zocht toen u in Rostov woonde (CGVS, p. 18). Hierdoor beschikt u minstens over een intern vluchtalternatief in Rostov.

Aangezien ik geen geloof kan hechten aan uw asielrelaas, kan ik ook geen geloof hechten aan de verklaring dat u uw internationaal paspoort in Rostov moest afgeven aan de chauffeur die jullie naar België bracht (CGVS, p. 5). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u in dit verband overigens dat uw internationaal paspoort (pas) bij aankomst in België door de smokkelaar werd afgenomen (verklaring DVZ, vraag 21). Het vermoeden ontstaat dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Evenmin kan ik geloof hechten aan de verklaring dat u uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, in Rostov moest afgeven aan de chauffeur die jullie naar België bracht (CGVS, p. 5). Ook aangaande uw binnenlands paspoort gaf u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat dit document u (pas) bij uw aankomst in België werd afgenomen (verklaring DVZ, vraag 21). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u ook uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie (uit uw verklaringen blijkt dat u van 1988 tot 1990 in Rostov woonde en geregistreerd was (CGVS, p. 2-3) en dat u de acht à negen maanden voor uw vlucht naar België ook in Rostov verbleef (CGVS, p. 3)) of de eventuele uitreiking van

een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit het voorgaande blijkt dat ik ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, uw rijbewijs, een verzekeringsbewijs) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en uw verzekering, die ik echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Aangaande de medische problemen waar u melding van maakte (CGVS, p. 17), moet ik aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken hoe en wanneer deze problemen zijn ontstaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden hieraan te wijten zouden zijn.

Eveneens stip ik aan dat u verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw Armeense origine. U stelde dat u soms mondeling beledigd werd door dronken jongeren (CGVS, p. 17). Afgezien van het feit dat mondelinge beledigingen niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd, blijkt uit uw verklaringen dat deze problemen voor u niet de aanleiding vormden om de Russische Federatie te verlaten.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw dochter E. M. (...) (OV 6723592) besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, E. M., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Armeense origine. U werd geboren op 15 juni 1989 in Samarskoye bij Rostov. U woonde in Barabinsk (Siberië).

In januari 2010 stopte u met studeren. Vanaf 4 januari 2010 woonde u bij V. (...), een vriend van uw vader. Op 4 februari 2010 kwam de politie langs bij V. (...). Ze namen uw vader K. M. (...) (OV 6723587) mee. Op 7 februari 2010 vernamen jullie dat uw vader in het ziekenhuis was opgenomen. Op 23 februari 2010 kwam uw vader 's avonds naar huis. Uw vaders kennis Z. (...) bracht jullie per auto naar Rostov. In Rostov woonden jullie bij Vi. (...), een vriend van uw vader.

Uiteindelijk verliet u Rostov op 13 november 2010. Chauffeur K. (...) voerde u en uw vader K. M. (...) (OV 6723587) ergens naartoe. Later stapten jullie over in een andere auto. De genaamde John bracht jullie in deze auto naar België. Op 16 november 2010 bereikte u België. De volgende dag dienden u en uw vader K. M. (...) (OV 6723587) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw geboorteakte, uw diploma, enkele medische attesten en een bewijs van de verzekering."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, E. M., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag baseert op de problemen die uw vader in uw land kende (vragenlijst DVZ, 3.5 en CGVS, p. 4-5). In het kader van de asielaanvraag van uw vader K. M. (...) (OV 6723587) nam ik de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Daarom kan ik ten aanzien van u evenmin besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan ik de beslissing van uw vader K. M. (...) (OV 6723587) nam, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

" Uit uw verklaring blijkt dat u de Russische Federatie, het land waarvan u het staatsburgerschap bezit, hebt verlaten omdat u er problemen heeft met de politie en met uw chefs en arbeiders op uw werk. Deze problemen ontstonden nadat de arbeiders op uw werk niet konden uitbetaald worden. U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Allereerst kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U legde weliswaar twee convocaties voor. De eerste convocatie, d.d. 10 januari 2010, vermeldt dat u werd opgeroepen op 13 januari 2010 in de hoedanigheid van slachtoffer. De tweede convocatie, d.d. 18 januari 2010, vermeldt dat u werd opgeroepen op 20 januari 2010 in de hoedanigheid van verdachte. Beide convocaties vermelden

echter niets over de zaak waarin u werd opgeroepen. De documenten vertellen dan ook niets over de problemen die u zou gekend hebben en hoe deze zouden zijn ontstaan. Terloops merk ik op dat deze convocaties veel weg hebben van met (dezelfde) balpen ingevulde kopies, waardoor getwijfeld kan worden aan de authenticiteit ervan. Op de convocatie dd 10 januari 2010 waarin staat dat u op 13 januari 2010 werd opgeroepen staat dat deze per post werd verstuurd én dat deze u persoonlijk werd overhandigd. U verklaarde nochtans dat u zich op dat ogenblik nog steeds in het ziekenhuis bevond en dat uw vrouw, toen zij u in het ziekenhuis kwam opzoeken, zei dat zij een oproeping kreeg voor u om zich op 13 januari bij de politie aan te melden (CGVS, p. 11 en 12). Het is verder opvallend dat daar waar (op beide convocaties) de naam en functie van de persoon bij wie u zich moest melden hoort te worden ingevuld, enkel de afkorting van de instantie "YYM" (lokale politie-afdeling) vermeld staat. Het is eveneens merkwaardig dat nergens in deze convocaties uw adres vermeld staat. Het is ten slotte hoogst eigenaardig dat daar waar onderaan deze oproepingsbrieven voorgedrukt staat dat moet worden aangeduid of de convocatie met de post (of via de telefoon, fax, elektronische post, telegraaf) werd verstuurd dan wel per koerier werd afgeleverd (waarbij de identiteitsgegevens van de persoon wie de convocatie werd afgegeven moet worden ingevuld evenals de relatie van deze persoon tot de opgeroepene), op beide convocaties werd ingevuld dat ze zowel per post werden verstuurd als per koerier (nota bene aan uzelf) werden afgegeven. Hierdoor wordt de waarde van deze convocaties ondermijnd.

U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een overtuigend document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kan u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van uw drie opnames in het ziekenhuis in december 2009, januari 2010 en februari 2010 (CGVS, p. 15), uw werkzaamheden bij het bedrijf van S. N. (...), het tweevoudige bezoek van de door de arbeiders ingehuurd mensen bij u thuis in januari 2010, de vergadering in het restaurant in februari 2010, de dood van S. N. (...) en uw arrestatie en opsluiting na deze moord en de bekentenis die u zou moeten ondertekend hebben tijdens uw opsluiting in februari 2010. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds ernstig ondermijnd.

Daarnaast moet ik opmerken dat de problemen die u kende met de arbeiders op uw werk, met uw chef S. N. (...) en met V. K. (...), geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend problemen omwille van een financiële discussie binnen het bouwbedrijf waar u werkte. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie naar aanleiding van deze problemen niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Zo verklaarde u dat u geen klacht indiende tegen de huurlingen die u thuis verwonden (CGVS, p. 12). U stelde dat u nergens bescherming zocht en nergens klacht indiende (CGVS, p. 17). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Voorts stelde ik enkele tegenstrijdigheden vast tussen uw eigen verklaringen en die van uw dochter. U verklaarde dat uw dochter Eva u tijdens uw verblijf in het ziekenhuis in januari 2010 een of twee keer kwam bezoeken (CGVS, p. 12). U stelde dat Eva u niet bezocht toen u in december 2009 in het ziekenhuis lag (CGVS, p. 15-16). Uw dochter Eva verklaarde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal echter het tegenovergestelde. Ze verklaarde dat ze u in januari 2010 niet bezocht in het ziekenhuis omdat haar moeder haar niet naar het ziekenhuis wilde sturen. Verder zei ze dat ze u in december 2009 wel bezocht in het ziekenhuis (CGVS dochter, p. 6). Deze verklaringen zijn tegenstrijdig met de uwe. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden bevestigde uw dochter dat ze u in januari 2010 niet bezocht in het ziekenhuis (CGVS, p. 7). Hierdoor blijven deze tegenstrijdigheden overeind. Deze tegenstrijdigheden hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk uit.

Zelfs indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet ik erop wijzen dat u geen enkele gegronde reden aanhaalde waarom u zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. Het is weinig aannemelijk dat u niet op een andere plaats in de Russische Federatie terecht kan. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u van 1988 tot 1990 in Rostov woonde en geregistreerd was (CGVS, p. 2-3) en dat u de acht à negen maanden voor uw vlucht naar België ook in Rostov verbleef (CGVS, p. 3). Uit de geboorteakte van uw dochter blijkt dat zij in 1989 in het dorp Samarskoye, in de provincie Rostov, geboren werd. U stelde dat u geen problemen kende toen u in Rostov woonde. U stelde dat u niet probeerde om u te laten registreren in Rostov. U verklaarde dat uw zoon en uw vrouw momenteel in het dorp Samarskoye wonen (CGVS, p. 4 en 16). Tevens verklaarde u dat ook uw vrouw sinds uw vlucht naar België geen problemen in Rostov zou gekend hebben (CGVS, p. 16). Verder bleek

dat u nergens bescherming zocht toen u in Rostov woonde (CGVS, p. 18). Hierdoor beschikt u minstens over een intern vluchtalternatief in Rostov.

Aangezien ik geen geloof kan hechten aan uw asielrelaas, kan ik ook geen geloof hechten aan de verklaring dat u uw internationaal paspoort in Rostov moest afgeven aan de chauffeur die jullie naar België bracht (CGVS, p. 5). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u in dit verband overigens dat uw internationaal paspoort (pas) bij aankomst in België door de smokkelaar werd afgenomen (verklaring DVZ, vraag 21). Het vermoeden ontstaat dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Evenmin kan ik geloof hechten aan de verklaring dat u uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, in Rostov moest afgeven aan de chauffeur die jullie naar België bracht (CGVS, p. 5). Ook aangaande uw binnenlands paspoort gaf u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat dit document u (pas) bij uw aankomst in België werd afgenomen (verklaring DVZ, vraag 21). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u ook uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie (uit uw verklaringen blijkt dat u van 1988 tot 1990 in Rostov woonde en geregistreerd was (CGVS, p. 2-3) en dat u de acht à negen maanden voor uw vlucht naar België ook in Rostov verbleef (CGVS, p. 3)) of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit het voorgaande blijkt dat ik ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, uw rijbewijs, een verzekeringsbewijs) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en uw verzekering, die ik echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Aangaande de medische problemen waar u melding van maakte (CGVS, p. 17), moet ik aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken hoe en wanneer deze problemen zijn ontstaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden hieraan te wijten zouden zijn.

Eveneens stip ik aan dat u verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw Armeense origine. U stelde dat u soms mondeling beledigd werd door dronken jongeren (CGVS, p. 17). Afgezien van het feit dat mondelinge beledigingen niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd, blijkt uit uw verklaringen dat deze problemen voor u niet de aanleiding vormden om de Russische Federatie te verlaten.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw dochter E. M. (...) (OV 6723592) besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, uw diploma, een bewijs van de verzekering en enkele medische attesten) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw geboorteakte, uw diploma, het bewijs van de verzekering bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, uw schoolprestaties en uw verzekering, die ik echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De door u ingediende Russische medische attesten beschrijven uw aangeboren hartafwijking maar bewijzen niets over de problemen die u en uw vader in de Russische Federatie zouden gekend hebben en die jullie ertoe zouden hebben aangezet de Russische Federatie te ontvluchten.

Ten slotte moet ik opmerken dat de door u en uw vader aangehaalde medische problemen (CGVS, p. 3, 4, 5, 7 en CGVS vader, p. 5 en 16), die ook vermeld staan in de door u voorgelegde Russische medische attesten, voor zover u daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in de Russische Federatie, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

1.3. De commissaris-generaal weigert verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 7 oktober 2011 een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij vangen aan met een theoretische weergave van de materiële motiveringsplicht en stellen dat *“de weigeringsbeslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Vooreerst wijzen verzoekers, aangaande de vermeende ongeloofwaardigheid en de onvoldoende overtuigende bewijsstukken, op het feit dat verzoeker *“alle documenten die hij in zijn bezit heeft, heeft neergelegd”*.

Zij zijn van mening dat de commissaris-generaal ten onrechte twijfelt aan de authenticiteit van de neergelegde convocaties; de benadering van de commissaris-generaal zou *“te algemeen en te theoretisch”* zijn en houdt volgens verzoekers *“onvoldoende rekening met de realiteit ter plaatse”*. Verzoekers volharden dat de neergelegde documenten authentiek zijn; zij menen dan ook dat deze stukken samen met verzoekers verklaringen een begin van bewijs uitmaken en bovendien *“aantonen dat de verklaringen van verzoeker te goeder trouw zijn”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Verzoekers herhalen de bestreden beslissing waar die stelt dat verzoekers geen enkel tastbaar bewijs konden voorleggen van verzoekers drie opnames in het ziekenhuis, zijn werkzaamheden bij het bedrijf van S. N., het tweevoudig bezoek van de door de arbeiders ingehuurd mens bij verzoeker thuis, de vergadering in het restaurant, de dood van S. N. en zijn arrestatie en opsluiting na deze moord en de bekentenis die verzoeker zou moeten hebben ondertekend.

Zij wijzen vervolgens op de bewijslast die *“niet te hoog mag zijn voor de kandidaat-vluchteling gelet op de situatie waarin hij zich bevindt”*. Zij verwijzen naar *“The Law of Refugee Status”* van J. HATHAWAY en stellen dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling *“een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn”*; bovendien benadrukken zij dat diens verklaringen plausibel moeten zijn en niet in strijd mogen zijn met algemeen gekende feiten.

Zij verklaren dat verzoeker een coherent relaas heeft gebracht, waaruit moet worden afgeleid dat hij de waarheid heeft verteld. Zij onderstrepen tevens dat het al dan niet neerleggen van documenten *“in ieder geval geen dragend argument van de beslissing”* kan zijn; door een coherent en geloofwaardig asielaanvraag te brengen moet de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel krijgen. Dit terwijl, volgens verzoeker, het niet kunnen voorleggen van bewijzen in de bestreden beslissing als een van de voornaamste argumenten naar voren wordt gebracht.

Waar het Commissariaat-generaal stelt dat verzoeker er niet in slaagt te bewijzen dat hij naar aanleiding van zijn problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten, antwoorden verzoekers dat *“zij geen efficiënt rechtssysteem kennen”*. Zij voegen hieraan toe dat men het vaak *“niet zo nauw neemt met de wetten die er zijn”* en dat er veel corruptie heerst (zie het verzoekschrift, p. 4). Om deze redenen zijn verzoekers van mening dat zij niet kunnen rekenen op bescherming van de autoriteiten.

Betreffende de vermeende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster, laten zij gelden dat deze *“zogenaamde tegenstrijdigheden onmogelijk kunnen worden aanzien als dermate belangrijke tegenstrijdigheden in hun verklaringen, dewelke elke geloofwaardigheid aan hun asielaanvraag zouden ondermijnen”*. Zij zijn van mening dat deze *“kleine verschillen”* onmogelijk de kern van verzoekers asielaanvraag aantasten.

Aangaande het interne vluchtalternatief, menen zij dat verzoeker in een *“zeer zwakke positie staat en er hierdoor voor hem geen intern vluchtalternatief bestaat”*. Zij zijn tevens van oordeel dat er *“geen grondig onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief zoals voorgeschreven door het UNHCR, gelet op zijn persoonlijk profiel”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Met betrekking tot de incoherenties in verband met zijn binnenlands en internationaal paspoort, menen verzoekers dat *“mogelijks een communicatieprobleem met de tolk aan de basis van de verwarring ligt omtrent de vraag waar precies verzoeker zijn paspoort diende af te geven”* (zie het verzoekschrift, p. 5). Verzoeker verduidelijkt in deze dat zowel zijn intern als internationaal paspoort definitief in België werden afgegeven aan de chauffeur.

Verzoekers besluiten dat hun vrees voor vervolging wel degelijk gegrond is; er is volgens hen geen ernstige reden om hun geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

Zij argumenteren dat er een schending is van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), *“in die zin dat het onmogelijk is dat de weigeringsbeslissing op een correcte manier alle redenen van verzoeker die ertoe hebben geleid dat hij zijn land diende te verlaten, onderzocht heeft”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoekers menen te beantwoorden aan artikel 48/1 §1 en artikel 48/4 §2 b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Zij laten ten slotte gelden dat de verstrekte gegevens wel degelijk voldoende zijn in aantal en voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Verzoekers vragen in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde hen de subsidiaire bescherming toe te kennen; alsook *“desgevallend de zaak terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

2.2. De Raad merkt op dat aangezien verzoekster, E. M., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielaanvraag van verzoeker, K. M., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielaanvrager zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Aangaande de authenticiteit van de convocaties stelt de bestreden beslissing:

“Beide convocaties vermelden echter niets over de zaak waarin u werd opgeroepen. De documenten vertellen dan ook niets over de problemen die u zou gekend hebben en hoe deze zouden zijn ontstaan. Terloops merk ik op dat deze convocaties veel weg hebben van met (dezelfde) balpen ingevulde kopies, waardoor getwijfeld kan worden aan de authenticiteit ervan.

Op de convocatie dd 10 januari 2010 waarin staat dat u op 13 januari 2010 werd opgeroepen staat dat deze per post werd verstuurd én dat deze u persoonlijk werd overhandigd. U verklaarde nochtans dat u zich op dat ogenblik nog steeds in het ziekenhuis bevond en dat uw vrouw, toen zij u in het ziekenhuis kwam opzoeken, zei dat zij een oproeping kreeg voor u om zich op 13 januari bij de politie aan te melden (CGVS, p. 11 en 12).

Het is verder opvallend dat daar waar (op beide convocaties) de naam en functie van de persoon bij wie u zich moest melden hoort te worden ingevuld, enkel de afkorting van de instantie "YYM" (lokale politie-afdeling) vermeld staat. Het is eveneens merkwaardig dat nergens in deze convocaties uw adres vermeld staat. Het is ten slotte hoogst eigenaardig dat daar waar onderaan deze oproepingsbrieven voorgedrukt staat dat moet worden aangeduid of de convocatie met de post (of via de telefoon, fax, elektronische post, telegraaf) werd verstuurd dan wel per koerier werd afgeleverd (waarbij de identiteitsgegevens van de persoon wie de convocatie werd afgegeven moet worden ingevuld evenals de relatie van deze persoon tot de opgeroepene), op beide convocaties werd ingevuld dat ze zowel per post werden verstuurd als per koerier (nota bene aan uzelf) werden afgegeven. Hierdoor wordt de waarde van deze convocaties ondermijnd.”

Dienaangaande laten verzoekers gelden dat de commissaris-generaal ten onrechte twijfelt aan de authenticiteit van de neergelegde convocaties; ze beweren dat de benadering van de commissaris-generaal *“te algemeen en te theoretisch”* is en onvoldoende rekening houdt met de realiteit ter plaatse. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen poging ondernemen om de redenen die de twijfel van de commissaris-generaal voeden omtrent de authenticiteit van de convocaties, te weerleggen.

Deze motivering blijft dan ook bestaan en de Raad maakt ze tot de zijne.

Verzoekers wijzen er op dat de bewijslast *“niet te hoog mag zijn voor de kandidaat-vluchteling gelet op de situatie waarin hij zich bevindt”* en stellen dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling *“een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn”*, dat diens verklaringen plausibel moeten zijn en niet in strijd mogen zijn met algemeen gekende feiten en dat de kandidaat-vluchteling -door een coherent en geloofwaardig asielaanvraag te brengen- het voordeel van de twijfel moet krijgen.

De Raad benadrukt echter opnieuw dat bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf; dat zijn verklaringen slechts een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en dat in het relaas dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen; het voordeel van de twijfel kan eveneens enkel worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen.

In casu bleken de verklaringen van verzoekers aangetast door ongeloofwaardigheden zodat de voorwaarde om hen het voordeel van de twijfel te gunnen, niet vervuld is.

Waar verzoekers stellen dat het al dan niet neerleggen van documenten *“in ieder geval geen dragend argument van de beslissing”* kan zijn, merkt de Raad op dat in het kader van de bewijslast die op verzoeker rust, hij zijn relaas met stukken dient te staven en dat hij bij het niet voorbrengen van stavingstukken waarvan men in redelijkheid mag verwachten dat hij ze kon voorleggen, daarvoor een uitleg geeft.

Bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht, dient er trouwens ook rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van opgesomde motieven dat het besluit dient te dragen.

De Raad treedt de commissaris-generaal ook bij wanneer die vaststelt dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker naar aanleiding van zijn problemen in zijn land van herkomst niet op de bescherming van de autoriteiten ervan kan rekenen.

Zo verklaarde verzoeker dat hij geen klacht indiende tegen de huurlingen die hem thuis verwondden (zie het gehoorverslag van 22 augustus 2011, p. 12); hij stelde tevens dat hij nergens bescherming zocht en nergens klacht indiende (zie het gehoorverslag, p. 17).

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval is. De stellingen van verzoekers dat “*zij geen efficiënt rechtssysteem kennen*”, dat men het vaak “*niet zo nauw neemt met de wetten die er zijn*” en dat er veel corruptie heerst, zijn slechts blote beweringen die niet in staat zijn motivering dienaangaande te ontcrachten.

Betreffende de in de bestreden beslissing opgenomen tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker en verzoekster, laten zij gelden dat deze “*onmogelijk kunnen worden aanzien als dermate belangrijke tegenstrijdigheden*”.

De Raad stelt echter vast dat alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en inconsistenties geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit het land van herkomst.

Met betrekking tot het intern vluchtalternatief stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Zelfs indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet ik erop wijzen dat u geen enkele gegronde reden aanhaalde waarom u zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. Het is weinig aannemelijk dat u niet op een andere plaats in de Russische Federatie terecht kan.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u van 1988 tot 1990 in Rostov woonde en geregistreerd was (CGVS, p. 2-3) en dat u de acht à negen maanden voor uw vlucht naar België ook in Rostov verbleef (CGVS, p. 3). Uit de geboorteakte van uw dochter blijkt dat zij in 1989 in het dorp Samarskoye, in de provincie Rostov, geboren werd. U stelde dat u geen problemen kende toen u in Rostov woonde.

U stelde dat u niet probeerde om u te laten registreren in Rostov. U verklaarde dat uw zoon en uw vrouw momenteel in het dorp Samarskoye wonen (CGVS, p. 4 en 16). Tevens verklaarde u dat ook uw vrouw sinds uw vlucht naar België geen problemen in Rostov zou gekend hebben (CGVS, p. 16). Verder bleek dat u nergens bescherming zocht toen u in Rostov woonde (CGVS, p. 18).

Hierdoor beschikt u minstens over een intern vluchtalternatief in Rostov.”

Het verzoekschrift beperkt te stellen dat verzoeker in een “*zeer zwakke positie staat*” en dat er door de commissaris-generaal “*geen grondig onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief zoals voorgeschreven door het UNHCR, gelet op zijn persoonlijk profiel*”.

Deze beweringen zijn niet in staat om de bovenstaande concrete vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen.

De incoherenties in de verklaringen betreffende het binnenlands en internationaal paspoort, wijten verzoekers aan “*een communicatieprobleem met de tolk*”; verzoeker verklaart dat zowel zijn intern als zijn internationaal paspoort in België werden afgegeven aan de chauffeur.

Een louter herhalen van één versie van de feiten, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, is echter niet in staat om de motivering te weerleggen.

Nergens blijkt bovendien dat zich een communicatieprobleem heeft voorgedaan. Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moesten worden; hij kreeg op het einde van het verhoor bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken en maakte geen enkele opmerking met betrekking tot de communicatie met de tolk. Het voorgehouden communicatieprobleem wordt derhalve niet aangenomen.

Verzoekers ondernemen ten slotte geen poging om aan te tonen dat de problemen van verzoeker met de arbeiders op zijn werk, met zijn chef S. N. en met V. K. verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer hij stelt dat het hier uitsluitend om problemen gaat omwille van een financiële discussie binnen het bouwbedrijf waar verzoeker werkte.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan het asielrelaas van verzoekers, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op 22 augustus 2011 op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE